

Teza: koszty obrońcy osoby uniewinnionej.

Błędne jest stanowisko, że osobie uniewinnionej (czy też w stosunku do której umorzono postępowanie) nie należy się zwrot kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru. Prowadziłoby to do ponoszenia przez osobę uniewinnioną dodatkowych, finansowych kosztów niesłusznego oskarżenia czy też obwinienia.

WO-208/20

POSTANOWIENIE

z dnia 22 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Karwat

Sędziowie: SWSD Rafał Rybnik/sprawozdawca/

SWSD Jerzy Wasiluk

Protokolant: Adam Wolan

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2021 r. odwołania opatrzonego datą 23 października 2020 r. wniesionego przez obwinionego radcę prawnego L. O. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 06.08.2020 roku oddalające wniosek o zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu dyscyplinarnym w łącznej kwocie 4.674 złotych (za obronę przed Sądami w I i II instancji); stosując odpowiednio art. 430 § 1, art. 616 § 1, art. 626 § 1 i § 2 i art. 632 pkt 2) k.p.k. w związku z dyspozycją przepisów art. 74¹ i art. 70⁶ Ustawy z dnia 06.07.1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 1982 nr 19 poz. 145, z późn. zm.);

postanawia:

1.

zmienić zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w O., w ten sposób że:

a)

pozostawić bez rozpoznania żądanie obwinionego L. O. w zakresie wniosku o orzeczenie kosztów postępowania przed Sądem II instancji w kwocie 2.214 złotych z tytułu kosztów obrony powstałych w sprawie in concreto przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie uznając je w tym zakresie za niedopuszczalne;

b)

zasądzić od Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. na rzecz obwinionego kwotę 720 (słownie: siedmiuset dwudziestu) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji;

c)

oddalić żądanie w pozostałym zakresie;

2.

kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Orzeczeniem z dnia 26.04.2019 roku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wydanym w sprawie o sygn. akt WO-127/18 w sentencji pkt.:

1.

zmienił pkt 1 zaskarżonego orzeczenia i uniewinnił radcę prawnego od zarzucanego mu czynu;

2.

zmienił pkt 3 zaskarżonego orzeczenia i kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obciążając nimi Okręgową Izbę Radców Prawnych w O.;

3.

kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.200 złotych obciążył Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Działająca w imieniu obwinionego radcy prawnego obrońca adwokat I. M., wobec braku rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji złożyła w dniu 24.06.2019 roku odrębny wniosek o wydanie postanowienia uzupełniającego o zasądzenie kosztów powstałych w instancji odwoławczej przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygn. akt WO-127/18 w kwocie 2.214 złotych, dołączając do wniosku fakturę VAT nr (...) wystawioną, co nie mniej istotne na wskazany w niej NIP obwinionego służący do określania kosztów działalności gospodarczej którą prowadzi z możliwością odliczenia należnego podatku VAT.

W wyniku rozpoznania wniosku o zasądzenie kwoty 2.214 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przed sądem II instancji,

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w dniu 20.01.2020 roku wydał postanowienie mocą którego w pkt:

1. oddalił wniosek adwokat I. M. działającej w imieniu obwinionego L. O. o zwrot kosztów obrony w postępowaniu dyscyplinarnym o sygn. akt WO-127/18 w kwocie 2.214 złotych;

2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.250 złotych obciążył Krajową Izbę Radców Prawnych.

Co istotne, obwiniony radca prawny L. O. nie wniósł na powołane postanowienie środka zaskarżenia jako rozstrzygającego wyłącznie w przedmiocie kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, stąd też powołane żądanie obwinionego ma status powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) w zakresie kosztów przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

W dalszej kolejności, dokładniej w dniu 29.10.2019 roku, obwiniony radca prawny L. O. samodzielnie wniósł wniosek o zasądzenie kosztów w związku z udziałem Jego obrońców

w osobie: adwokat J. Ż. oraz adwokat I. M. poprzez zasądzenie od Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. kwoty 4.674 złotych. Na dochodzoną łącznie kwotę składało się żądanie zwrotu kosztów w postępowaniu dyscyplinarnym przed Sądem

I instancji (tj. 2.460 złotych) oraz Sądem II instancji (tj. 2.214 złotych).

Rozpoznając wniosek, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w O. postanowieniem wydanym w dniu 06.08.2020 roku oddalił wniosek o zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu dyscyplinarnym w łącznej kwocie 4.674 złotych.

Postanowienie z urzędu doręczono na adres do korespondencji obwinionego radcy prawnego L. O. w dniu 09.10.2020 roku.

W dniu 23.10.2020 roku obwiniony radca prawny L. O. wniósł odwołanie na postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o zasądzenie zwrotu kosztów obrony, podnosząc w jego treści szereg zarzutów.

Zważyć w tym miejscu należy, co następuje.

Niezależnie od zapatrywań oraz zróżnicowanego orzecznictwa, w pierwszej kolejności podnieść należy, iż Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd, wielokrotnie podnoszony w orzecznictwie TK, w którym wskazywano, że prawo do obrony odnosi się nie tylko do odpowiedzialności strictly karnej, ale do wszelkiej odpowiedzialności o charakterze represyjnym, a więc również dyscyplinarnej. Nadto, jako podstawowy standard demokratycznego państwa prawnego prawo do obrony przysługuje na każdym etapie postępowania o charakterze represyjnym, a pod względem formalnym musi gwarantować możliwość wyboru pełnomocnika procesowego. Ustawodawca ma zaś obowiązek ukształtowania wszelkiego rodzaju przepisów regulujących postępowania dyscyplinarne w taki sposób, aby zapewniały odpowiedni poziom prawa do obrony w sensie materialnym i formalnym. Przyjęcie za prawidłowe stanowiska, że osobie uniewinnionej (czy też w stosunku do której umorzono postępowanie) nie należy się zwrot kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru, prowadzi do ponoszenia przez nią dodatkowych, finansowych kosztów niesłusznego oskarżenia czy obwinienia (wyrok TK z dnia 26.07.2006 roku, sygn. akt SK 21/04, publik. OTK-A 2006 Nr 7, poz. 88, wyrok TK z dnia 18.10.2011 roku, sygn. akt SK 39/09, publik. OTK-A 2011, Nr 8, poz. 84).

W rozpoznawanej sprawie nie może być kwestionowane, że obwinionemu radcy prawnemu przysługuje co do zasady przyznane ustawą zasadniczą prawo do skorzystania w postępowaniu dyscyplinarnym z pomocy profesjonalnego obrońcy (adwokata lub radcy prawnego).

Wydatki związane natomiast z ustanowieniem obrońcy z wyboru, pokrywa na wstępie obwiniony radca prawny (art. 620 k.p.k. w zw. z art. 70⁶ ust. 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych), jako osoba, która obrońcę do sprawy ustanowiła. Dopiero bowiem później stają się one częścią kosztów postępowania w sprawie dyscyplinarnej (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 70⁶ ust. 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych).

Jedynie od końcowego wyniku sprawy jest uzależnione, kto ostatecznie poniesie te wydatki, a orzekanie w tym względzie podlega przepisom rozdziału 70 k.p.k., niemniej jednak – stosowanego odpowiednio – zgodnie z brzmieniem przepisu art. 74¹ pkt 1) Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych z pierwszeństwem ww. regulacji, oraz stosowaniem odpowiednio innych regulacji w okrojonym zakresie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem że prawo obwinionego do obrony i skorzystania z pomocy profesjonalnego obrońcy, o którym mowa w art. 68 ust. 4 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, byłoby prawem iluzorycznym, gdyby nie towarzyszyło mu uprawnienie do zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w przypadku uniewinnienia, bądź umorzenia postępowania dyscyplinarnego – przewidzianego w regulacji przepisów prawa.

Wszakże godzi się zauważyć, iż przejęcie części instytucji wywodzących się z procedury karnej do postępowania dyscyplinarnego służy przecież w zamierzeniu celom ochronnym i gwarancjom wynikającym z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) i zasady prawa do obrony (art.

42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Ustawodawca, biorąc pod uwagę samą represyjność postępowania dyscyplinarnego, uznał za prawidłowe i zasadne sięgnięcie do tychże instytucji, o których mowa w Kodeksie postępowania karnego, stwarzających możliwość pełnego zabezpieczenia praw obwinionego. Celem regulacji z art. 68 ust. 4 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych nie jest nadanie postępowaniu dyscyplinarnemu cech postępowania karnego, ale samo zapewnienie obwinionemu praw i gwarancji służących zabezpieczeniu jej interesów w postępowaniu dyscyplinarnym, tudzież samo nawiązanie ma pewne ratio legis.

Szczególną uwagę należy zwrócić na regulację art. 70⁶ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych regulującą materię kosztów postępowania dyscyplinarnego, ale też i nie tylko, o czym szerzej mowa będzie w dalszej części uzasadnienia postanowienia.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego brzmienie przepisów stanowiące wprost, iż koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, jak też mają na względzie przeciętne koszty postępowania jest nader istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Nie bez znaczenia winno być wskazanie ujawniające intencje Ustawodawcy, w brzmieniu treści art. 74¹ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, zgodnie z którym dopiero jedynie w nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy następujących ustaw:

- 1) Kodeksu postępowania karnego,
- 2) rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Powyższe oznacza li tylko, iż z racji faktu istnienia uregulowania, wyprowadzić należy zasadę, że koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany oraz uwzględniają przeciętne koszty postępowania. Przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej z pkt 1) i 2) art. 74¹ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych nie sposób pomijać głównej zasady, że odsyła się w jego treści do wskazówek w zakresie rozstrzygania o kosztach postępowania dyscyplinarnego uregulowanych w treści art. 70⁶ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, który stanowi w treści, że:

1. Koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany.
2. W razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. W pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym pokrywa właściwa Okręgowa Izba Radców Prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych.
3. Wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego określa, w drodze uchwały, Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania.

Niezależnie, odpowiednie stosowanie przepisów k.p.k. należy rozumieć jako stosowanie z uwzględnieniem cech właściwych materii uregulowanej w „Rozdziale 6” pt.: „Odpowiedzialność dyscyplinarna” Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych ze wskazaniem przede wszystkim na art. 64 do art. 74¹ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, jako normujących odpowiedzialność dyscyplinarną.

Przechodząc do meritum, podnieść należy, co następuje.

Sprawy o nadużycie wolności słowa podlegają ściganiu tylko w drodze dyscyplinarnej, są to mimo wszystko sprawy również dość powszechne przy rozstrzyganiu spraw ważkich, bądź istotnych dla samej wartości argumentacji, czy też zainteresowania społecznego, co też budzi emocje w ramach wypowiedzi, toteż wpisuje się w samo wykonywanie zawodu na podstawie regulacji Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych.

Radca prawny wykonujący zawód winien bowiem starać się tak dobierać słowa, by nie stawiały one relacji ich nadawcy, mimo że końcowo zgodnej z rzeczywistością, jak też potwierdzonej po latach prowadzonych postępowań orzeczeniami sądów powszechnych, to jednak z uwagi na dobór słów oraz rzeczywisty stan zaawansowania spraw odbierane na ówczesnym etapie jako forma budząca sprzeciw społeczności Izby Komorniczej w Ł., względem Członka której prowadzone było wówczas jeszcze postępowanie.

Wypowiedzi w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą korzystają z wolności słowa i pisma, w pozostałym zaś zakresie zgodnie z Ustawą z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, mogą budzić uzasadnione wątpliwości oraz sprzeciw społeczny bez udzielenia szerszego tła, które nie mniej było przyczyną i podstawą złożenia zawiadomienia przez Izbę Komorniczą w Ł..

Każdy proces musi pochłonąć pewien nakład kosztów.

Powstawanie ich nie jest jakkolwiek zależne od woli podmiotu inicjującego wszczęcie postępowania i innych jego ewentualnych uczestników, w tym znaczeniu, że nie są oni w stanie zapobiec dalszemu powstawaniu jakichkolwiek kosztów. Obiektywna niemożność zorganizowania postępowania bez jakichkolwiek nakładów przesądza o uznaniu kosztów postępowania, za nieodłączny atrybut każdego postępowania, bez względu na okres historyczny i formację społeczno-ekonomiczną.

Nie oznacza to jednak, że niektórych przepisów k.p.k. nie można stosować z pewnymi modyfikacjami, ze wskazaniem, że jeszcze inne nie będą miały w ogóle zastosowania w sprawie.

Organ dyscyplinarny stosujący w sprawie dyscyplinarnej przepisy Kodeksu postępowania karnego powinien więc za każdym razem badać, czy i w jaki sposób stosować te przepisy, aby ich zastosowanie było zgodne ze specyfiką postępowania dyscyplinarnego uregulowanego w Ustawie z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych. Odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w zakresie pozostałych kosztów, niewymienionych w ustawie, w tym kosztów obrońcy z wyboru, wskazuje, że należy stosować reguły ogólne określone w k.p.k.

Niewątpliwie wnioskowanie per analogiam mogłoby uprawniać przyjęcie takiego poglądu. Jednakże poprzestanie tylko na porównaniu owych regulacji, nie jest wystarczające w procesie wykładni prawa omawianych przepisów.

Odwołać się bowiem należy do wspomnianych już podobieństw postępowania karnego i postępowania dyscyplinarnego. Oba mają charakter punitivny, oba są też inicjowane z urzędu i w interesie publicznym, po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego. Nie ma zatem podstaw aksjologicznych, by różnicować sytuację prawną obwinionych w tych postępowaniach. Przysługujące niemniej prawo do obrony obwinionemu radcy prawnemu należy zatem rozumieć także jako prawo do zwrotu poniesionych kosztów prowadzonego postępowania dyscyplinarnego. Niekoniecznie jednak dotyczyć musi to pełnej kwoty, kompensaty wydatków poniesionych, albowiem przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych może prowadzić do modyfikacji.

Rację ma skarżący twierdząc, że przeszkodą w orzekaniu o zwrocie kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru, nie może być sam brak przepisów określających, jak należy ustalać koszty postępowania dyscyplinarnego i w oparciu o jakie kryteria miarkować ich wysokość. Wprawdzie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) nie stanowi bezpośrednio o kosztach postępowania dyscyplinarnego i nie określa stawek wynagrodzenia za prowadzenie spraw dyscyplinarnych, to ów brak nie może to być jednak barierą w dochodzeniu słuszych roszczeń. Zauważyć bowiem należy, że przepis §20 tego rozporządzenia przewiduje, że wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Można je miarkować.

Co więcej, należy mieć na względzie, że zgodnie z §15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, wysokość wynagrodzenia ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w przepisach regulacji.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieniectw w Sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, rozpoznając wniosek obwinionego L. O., ustalił i zważył, co następuje:

Wniosek obwinionego L. O. w zakresie żądania zasądzenia zwrotu kosztów obrony przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie – w zakresie kwoty 2.214 złotych – należało pozostawić bez rozpoznania z kilku niezależnych przyczyn, przy czym główną jest niedopuszczalność żądania jako będącego przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia sądu właściwego do ustalenia wysokości kosztów postępowania w sprawie przed nim powstałych.

W zakresie zaś żądania wydania rozstrzygnięcia uzupełniającego o zwrocie kosztów postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w O. – WSD uwzględnił je w zakresie co do kwoty 720 złotych – uznając, iż nie jest on zasadny ponad kwotę 720 złotych i jako taki podlegał oddaleniu w pozostałym zakresie.

Zasadniczo pod rozważą Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie znalazło się kilka odrębnych kwestii, jakkolwiek z racji faktu, iż wystarczającą była argumentacja wyłuskana, jak też skądinąd istotny był również fakt, że przez wzgląd na wątpliwości zaistniałe za sprawą obwinionego niemożliwym w istocie jest wydanie rozstrzygnięcia zgodnego

z żądaniem wniosku o zwrot kosztów obrony za postępowanie w pierwszej instancji przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w O..

Biorąc pod uwagę słuszność przedstawionej wykładni przepisów Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie, uznał, iż zasadnym będzie zwrot kosztów obrony jedynie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w O. w kwocie 720 złotych od organów samorządu radcowskiego na szczeblu okręgowym w wysokości jednokrotności stawki minimalnej. Oceniając treść finalnie zapadłego rozstrzygnięcia stwierdzić należy, iż sprawa nie była szczególnie zawiła, jak też nie wymagała nadzwyczajnego nakładu pracy w rzetelnym przygotowaniu do reprezentacji interesów obwinionego radcy prawnego.

Wypada również podkreślić, że w postępowaniu zwrot kosztów obrony jest wypłacany ze środków samorządu radców prawnych, które w zdecydowanej większości pochodzą ze składek radców prawnych i aplikantów radcowskich. Nakazuje to szczególną rozważę przy ich wydatkowaniu. Zatem, obwiniony winien pomimo uniewinnienia od zarzutów ponieść koszty procesu związane z pomocą prawną swojego obrońcy z wyboru w pozostałej części,

jako przekraczającej niezbędny zakres i nakład pracy ponad jednokrotności minimalnej stawki za czynności adwokackie.

Brak jest bowiem podstaw do ustalenia wysokości zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za udział jednego obrońcy w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym ponad jednokrotność minimalnej stawki zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Rekapitułując, Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie stanął na stanowisku, iż zasadnym jest przyznanie obwinionemu radcy prawnemu zwrotu wydatków poniesionych na zastępstwo prawne adwokata z wyboru w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w O.

w kwocie minimalnej stawki określonej w § 11 ust. 2 pkt. 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, tj. 720 złotych z tytułu zastępstwa w postępowaniu przed WSD w kwocie minimalnej stawki.

W pozostałym zakresie, tj. ponad kwotę 720 złotych, żądanie obwinionego, jako nieuzasadnione Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie oddalił m.in. z innych przyczyn a zasygnalizowanych w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia in fine pisemnych motywów.

O dodatkowych kosztach postępowania dyscyplinarnego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 626 k.p.k. i art. 632 k.p.k. w zw. z art. 74¹ i 70⁶ ust. 2 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych stosowanych odpowiednio, a co za tym uwzględniając szczególność regulacji oraz niezbędny zakres badania prawidłowości rozstrzygnięć, również w celu utrzymywania poziomu orzeczniczego oraz szerzenia prawidłowej wykładni, w istocie stanowiącego o stosowaniu przepisów prawa z dostosowaniem do szczególnego charakteru postępowania dyscyplinarnego, które odwołuje się w istocie do gwarancji procesowych, który winien w swojej istocie prowadzić do możliwego ograniczenia kosztów postępowania.

Uwzględniając w części środek odwoławczy obwinionego radcy prawnego Wyższy Sąd Dyscyplinarny, dzieląc przy tym zarzut w zakresie zastosowania nieprawidłowej zasady niedopuszczającej rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów w uzasadnionym, minimalnym zakresie w przedziale stawek objętych Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, rozstrzygnął jak w sentencji.